

Sygn. akt VI P 169/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Roslan - Karasińska

Ławnicy: Jadwiga Pawlik, Tomasz Sowa

Protokolant: Agnieszka Wojtyła

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa W. O. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)w W.

przeciwko M. R.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

orzeka:

1. Utrzymuje w mocy wyrok zaoczny Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 lutego 2014 r. wydany w sprawie o sygnaturze VI P 423/13 w zakresie punktu 1.
2. Odstępuje od obciążania pozwanego M. R. kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w całości.

Sygn. akt: VI P 169/14

UZASADNIENIE

W. O. pozwem z dnia 07 czerwca 2013 roku skierowanym przeciwko M. R. wniósł o pozbawienie w całości tytułu wykonawczego wykonalności w postaci wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe, VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 marca 2011 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, na mocy którego przywrócono M. R. do pracy. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż wyrokiem z dnia 28 marca 2011 roku Sąd Rejonowy przywrócił M. R. do pracy pod warunkiem podjęcia przez niego pracy w terminie 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, wyrokiem z dnia 01 sierpnia 2011 roku oddalił apelację pozwanego w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego przywrócenia do pracy. Pozwany po ogłoszeniu prawomocnego wyroku o przywróceniu do pracy nie zgłosił się do pracy, nie zgłosił powodowi gotowości do pracy, ani nawet zamiaru zgłoszenia gotowości w przyszłości. M. R. wezwał powoda do wykonania wyroku pismem z dnia 11 lipca 2013 roku, tj. prawie dwa lata od ogłoszenia wyroku o przywróceniu go do pracy. Zdaniem powoda powyższe oznacza, iż stosunek pracy pozwanego nie został wznowiony. O powyższym świadczą także oświadczenia pozwanego złożone w sprawie prowadzonej przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, o sygn. VI P 91/13, z których wynika, że stosunek pracy łączący powoda z pozwanym wygasł w związku z przejściem pozwanego na rentę chorobową w dniu 24 lipca 2011 roku (pozew - k. 1-5).

Wyrokiem zaocznym z dnia 10 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pozbawił tytuł wykonawczy w postaci wyroku

wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie wykonałości, a także zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.320,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (wyrok zaoczny Sądu Rejonowego – k. 96).

M. R. w dniu 04 marca 2014 roku wniósł sprzeciw od wyroku zaocznego, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, iż w okresie od 01 sierpnia 2011 roku do 11 lipca 2013 roku wskutek choroby spowodowanej wypadkiem przy pracy był niezdolny do pracy. W tym okresie otrzymywał zasiłek chorobowy, a następnie świadczenie rehabilitacyjne, zaś od 25 lipca 2011 roku rentę z tytułu niezdolności do pracy. W następstwie wypadku przy pracy, który miał miejsce w dniu 29 stycznia 2010 roku pozwany doznał ciężkiego urazu głowy, w następstwie czego był niezdolny do podjęcia pracy. Wskazał ponadto, iż stosunek pracy zostaje reaktywowany z mocy samego prawomocnego wyroku Sądu przywracającego pracownika do pracy, a tylko jego materialna skuteczność powstaje dopiero od daty zgłoszenia przez pracownika gotowości niezwłocznego podjęcia pracy. Zdaniem pozwanego opóźnione zgłoszenie dokonane przez pracownika wskutek niezdolności do pracy z powodu choroby potwierdzonej zwolnieniem lekarskim powinno być uznane za opóźnienie z przyczyn niezależnych od pracownika. Tym bardziej, że od daty uprawomocnienia się wyroku Sądu II instancji, tj. od dnia 01 sierpnia 2011 roku do daty złożenia oświadczenia o gotowości do podjęcia pracy, tj. do dnia 11 lipca 2013 roku pozwany przez cały czas był niezdolny do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. R. w dniu 29 stycznia 2010 roku uległ wypadkowi przy pracy, w czasie zatrudnienia u powoda. Pozwany spadł z wysokości 5-6 metrów podczas odśnieżania dachu, doznając ciężkiego urazu głowy ze stłuczeniem mózgu. Wskutek wypadku doznał m.in. masywnego zespołu degradacyjnego OUN po urazie czaszkowo – mózgowym. W następstwie tego wypadku pozwany był przez cały okres niezdolny do podjęcia pracy. Najpierw przebywał na zwolnieniu lekarskim i otrzymywał zasiłek chorobowy, a po wyczerpaniu okresu zasiłkowego decyzją ZUS zostało przyznane mu świadczenie rehabilitacyjne. Następnie od 25 lipca 2011 roku do chwili wyrokowania, pozwany pozostawał na rencie z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej ww. wypadkiem przy pracy.

(bezsporne , a nadto dowód: zaświadczenie lekarskie z dnia 04.03.2014r. – k. 125, zaświadczenia ZUS z dnia 03.03.2014r. – k. 126, 127, 128, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS o przyznaniu świadczenia rehabilitacyjnego – k. 131, decyzja ZUS z dnia 30.08.2010 roku – k. 132, decyzja ZUS z dnia 31.03.2011r. – k. 134, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 25.03.2011r. – k. 135, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 05.09.2011r. – k. 136, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 08.11.2013r. – k. 171-172)

Powód w dniu 30 listopada 2010 roku złożył pozwanemu oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 52 k.p., wskazując jako przyczynę ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych, tj. brak usprawiedliwienia nieobecności w pracy.

(bezsporne , a nadto dowód: akta o sygn. VI P 629/10)

Wyrokiem z dnia 28 marca 2011 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy – Pragi Południe w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygnaturze VI P 629/10 przywrócił M. R. na poprzednio zajmowane stanowisko pracy i płacy u pozwanego W. O. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)w W., a także zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, tj. za dwa miesiące kwotę 4.200,00 zł brutto pod warunkiem podjęcia pracy u pozwanego, w terminie 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia.

(bezsporne , a nadto dowód: wyrok Sądu Rejonowego w sprawie o sygn. VI P 629/10 – k. 8-9)

Wyrokiem z dnia 01 sierpnia 2011 roku Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo w zakresie wynagrodzenia za czas

pozostawania bez pracy oddalił, jednocześnie w pozostałym zakresie, oddalając apelację. Wyrok Sądu Okręgowego uprawomocnił się w dniu jego ogłoszenia.

(bezsporne , a nadto dowód: wyrok Sądu Okręgowego – k. 10)

Pozwany, po wydaniu prawomocnego wyroku przez Sąd Okręgowy, nie stawiał się do pracy, nie zgłosił gotowości do jej podjęcia, nie przedstawił także zwolnienia lekarskiego. Nie wysłał także żadnego pisma do powoda. Pojawił się u powoda dopiero gdy chciał wyjaśnić kwestię świadectwa pracy. Wówczas poinformował N. S., że nie zamierza powrócić do pracy.

(dowód: zeznania świadka N. S. – k. 95. k. 204- zeznania powoda W. O. oraz częściowo zeznania pozwanego M. R.).

W dniu 11 lipca 2013 roku, tj. po upływie blisko dwóch lat od wydania wyroku przez Sąd II instancji, M. R. złożył W. O. oświadczenie o gotowości do podjęcia pracy. Jednocześnie poinformował, że jest na rencie w związku z wypadkiem przy pracy, a oświadczenie ma służyć wyłącznie uzyskaniu przez niego świadczeń wynikających z przejścia na rentę. Do oświadczenia załączył decyzję organu rentowego o przyznaniu renty.

(dowód: oświadczenie o gotowości do podjęcia pracy – k. 53)

Pismem z dnia 16 lipca 2013 roku W. O. poinformował pozwanego, iż w związku z niezgłoszeniem przez niego gotowości do podjęcia pracy w terminie 7 dni od dnia wydania orzeczenia z dnia 01 sierpnia 2011 roku przez Sąd Okręgowy Warszawa – Praga, jako Sąd II instancji, a także w związku z tym, iż pozwany nie wykazał, aby przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych, odmawia ponownego zatrudnienia M. R..

(dowód: pismo W. O. z dnia 16 lipca 2013 roku – k. 55)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie zeznań powoda, pozwanego, świadka N. S., k. 204 i nast. - zeznań powoda W. O. oraz częściowo zeznań pozwanego M. R., a także na podstawie dokumentów złożonych przez strony do akt przedmiotowej sprawy oraz sprawy o sygn. VI P 629/10 , a także oświadczeń stron co do okoliczności bezspornych.

Z uwagi na przydatność materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie o sygn. VI P 629/10, Sąd dopuścił także dowód z kart załączonych do akt sprawy w postaci: wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, protokołów rozpraw i dokumentów z ww. sprawy o sygn. VI P 629/10, a także z wyroku Sądu II instancji, tj. Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie, VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn.. VII Pa 70/11.

Zeznaniom powoda oraz zeznaniom świadka N. S. złożonym w przedmiotowej sprawie Sąd w pełni dał wiarę, ponieważ były spójne, a ich wiarygodność w świetle pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego, nie budziła wątpliwości. Zeznaniom pozwanego Sąd wiarę w tej części, w której przyznał on, że gotowość powrotu do pracy zgłosił długo później po wyroku Sądu II instancji utrzymującego w mocy wyrok Sądu I instancji przywracający pracownika do pracy (k. 204- zeznania pozwanego).

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Na żadnym etapie rozpoznawania sprawy strony postępowania nie zakwestionowały jakiegokolwiek dowodu, nie podniosły jego nieautentyczności lub niezgodności ze stanem rzeczywistym. Były one zatem nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą, tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Jednocześnie Sąd postanowił oddalić wniosek dowodowy pełnomocnika powoda zawarty w piśmie z 19 września 2014 o przesłuchanie świadka E. G. z uwagi na jego nieprzydatność dla stwierdzenia

okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (protokół rozprawy z dnia 27 października 2014 r. – k. 205).

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo W. O. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód W. O. wnosił o pozbawienie w całości tytułu wykonawczego wykonalności w postaci wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe, VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 marca 2011 roku, na mocy którego przywrócono M. R. do pracy, powołując się na niezgłoszenie przez pozwanego gotowości do podjęcia pracy w terminie 7 dni od uprawomocnienia się ww. orzeczenia. M. R. stał natomiast na stanowisku, iż przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych, w spornym okresie był bowiem niezdolny do pracy z uprawnieniem do renty inwalidzkiej.

Oceniając w świetle ustalonego stanu faktycznego zasadność roszczeń powoda wskazać należy, iż przepis art. 48 § 1 k.p. określa warunki, które muszą zachodzić, ażeby pracodawca mógł odmówić ponownego zatrudnienia pracownika przywróconego do pracy wyrokiem Sądu, wskazując że takie uprawnienie przysługuje pracodawcy wówczas, gdy w ciągu 7 dni od przywrócenia do pracy pracownik nie zgłosił gotowości niezwłocznego podjęcia pracy, chyba że przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych. Termin określony tym przepisem powinien być liczony od daty uprawomocnienia się orzeczenia o przywróceniu do pracy. Wobec czego, w wypadku pozwanego tak określony termin zgłoszenia gotowości do pracy upłynął z dniem 08 sierpnia 2011 roku, skoro wyrok przywracający go do pracy uprawomocnił się w dniu 01 sierpnia 2011 roku. Nie budzi wątpliwości, że jest to termin prawa materialnego, który nie podlega przywróceniu za zasadach przewidzianych dla terminów prawa procesowego, a zatem zarzuty odnoszące się do braku zawinienia, w rozumieniu art. 168 k.p.c., w uchybieniu terminowi zgłoszenia gotowości podjęcia pracy, nie mogą odnieść oczekiwanego skutku.

Rozstrzygnięcie tej sprawy sprowadzało się w istocie do oceny, czy przekroczenie przez pozwanego siedmiodniowego terminu do zgłoszenia gotowości niezwłocznego podjęcia pracy nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych. Przepis art. 48 § 1 k.p. przewiduje bowiem, że wykazanie przez pracownika tego rodzaju okoliczności stanowi przeszkodę dla skorzystania przez pracodawcę z prawa odmowy ponownego zatrudnienia osoby przywróconej do pracy, pomimo że zamiar realizowania stosunku pracy zgłosiła po upływie terminu wynikającego z przepisu.

Wskazać należy, iż pod pojęciem używanym w treści art. 48 § 1 k.p. należy rozumieć przede wszystkim gotowość do pracy w sensie prawnym, która nie jest tożsama z faktycznym podjęciem pracy. W szczególności za przejawiającego gotowość do pracy należy więc uznać pracownika, który w chwili upływu siedmiodniowego terminu od uprawomocnienia się wyroku przywracającego go do pracy jest niezdolny do pracy z powodu choroby, lub nie może jej podjąć z innych przyczyn i który, mimo tych przeszkód, składa oświadczenie o gotowości kontynuowania stosunku pracy. Należy zauważyć, że pomimo, że w art. 48 § 1 k.p. mowa o gotowości podjęcia pracy w sensie prawnym, to strona pozwana skoncentrowała się na wykazywaniu braku po swojej stronie gotowości do pracy o charakterze faktycznym, czego strona powodowa nie kwestionowała. W sprawie było bowiem bezsporne, że pozwany był z powodu choroby niezdolny do pracy od dnia 29 stycznia 2010 roku, kiedy to uległ wypadkowi przy pracy, a nadto że nadal pozostaje niezdolny do pracy z tego samego powodu. W związku z powyższym nie mógł w tym czasie wykonywać obowiązków pracowniczych. W ocenie Sądu, nie stanowiło to jednak przeszkody do zgłoszenia gotowości podjęcia pracy w takim znaczeniu, jakie przydaje temu pojęciu art. 48 § 1 k.p. Termin z art. 48 § 1 k.p. biegnie bowiem bez względu na to, czy pracownik jest zdolny do pracy czy niezdolny do jej podjęcia z uwagi na chorobę. Stosunek pracy po wyroku przywracającym do pracy ulega reaktywacji wyłącznie wówczas, gdy pracownik w określonym ustawowo siedmiodniowym terminie zgłosi gotowość do niezwłocznego podjęcia pracy bez względu na to, czy faktycznie może podjąć pracę ze względu na stan zdrowia. Choroba nie wydłuża tego ustawowego terminu (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11.05.2009r., I PK 223/08).

Pozwany faktyczną niemożność podjęcia obowiązków pracowniczych zrównuje z niezależnym od pracownika brakiem możliwości wyrażenia woli kontynuowania stosunku pracy w rozumieniu art. 48 § 1 k.p. Taka wykładnia przepisu jest nieuprawniona. Przepis ten nie wymaga bowiem – jak to czyni np. art. 81 § 1 k.p. – aby pracownik był gotów do wykonywania pracy. Uzależnia jedynie materialnoprawną skuteczność prawomocnego orzeczenia o przywróceniu do pracy, czy reaktywowania rozwiązanego stosunku pracy, od zgłoszenia w siedmiodniowym terminie gotowości niezwłocznego podjęcia pracy, tzn. wyrażenia zamiaru (woli) kontynuowania tego stosunku pracy. Pojęcie gotowości podjęcia pracy, o której mowa w art. 48 § 1 k.p., ma zatem sens prawny, a nie faktyczny, co nie budzi żadnych kontrowersji w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a szczególnie wyraźnie podkreślone zostało w uzasadnieniu uchwały z dnia 28 maja 1976 roku, V PZP 12/76 (OSNCP 1976 nr 9, poz. 187), stanowiącej zasadę prawną. Jest więc niewątpliwe, że sama niezdolność do pracy z powodu choroby nie jest przeszkodą do zgłoszenia tak rozumianej gotowości podjęcia pracy, bowiem wyrażenie zamiaru kontynuowania stosunku pracy nie wymaga żadnej szczególnej formy, a więc może nastąpić zarówno pisemnie, ustnie, jak i przez każde inne zachowanie objawiające wobec pracodawcy wolę pracownika w dostateczny sposób (art. 60 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). Faktyczne podjęcie pracy nie jest zaś wymagane, bo w sensie prawnym równoważy je zwolnienie pracownika z obowiązku jej wykonywania (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 czerwca 2007 roku, sygn. akt III PK 10/07). Wydaje się oczywiste, że pozwany doskonale zdawał sobie z tego sprawę. W oświadczeniu o gotowości do podjęcia pracy z dnia 11 lipca 2013 roku wskazał bowiem, że jest na rencie inwalidzkiej w związku z wypadkiem przy pracy, a jego stan zdrowia nadal się pogarsza. Poinformował ponadto, iż niniejsze oświadczenie ma służyć jedynie uzyskaniu przez niego świadczeń od powoda, wynikających z przejścia na rentę, przy czym pozwany nie planował faktycznego powrotu do pracy. Z powyższego wynika, iż pozwany doskonale zdawał sobie sprawę z faktu, iż pomimo zgłoszenia gotowości do pracy, nie jest w stanie rzeczywiście jej świadczyć, zaś samo oświadczenie o gotowości nie zobowiązuje go to tego.

Wprawdzie pełnomocnik strony pozwanej powoływał się także na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2001 roku w sprawie o sygn. I PKN 657/00, wskazując iż „opóźnione zgłoszenie dokonane przez pracownika wskutek niezdolności do pracy z powodu choroby potwierdzonej zwolnieniem lekarskim, Sąd Najwyższy uznaje jednoznacznie za opóźnienie z przyczyn niezależnych od pracownika”. Niemniej jednak zacytowany przez pełnomocnika pozwanego fragment uzasadnienia wyroku został wyrwany z kontekstu, a stan faktyczny powołanej sprawy przedstawia się zupełnie odmiennie niż w sprawie prowadzonej przed tutejszym Sądem. W przywołanym uzasadnieniu wyroku, Sąd Najwyższy wskazał bowiem, że uchybienie siedmiodniowego terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od powódki, bowiem w okresie od uprawomocnienia się wyroku przywracającego ją do pracy przebywała na zwolnieniu lekarskim. Sąd pokreślił, iż powódka nie mogła zachować ustawowego terminu z uwagi na okoliczność, iż pracodawca celowo nie przyjmował od niej zaświadczeń lekarskich o niezdolności do pracy. W przedmiotowej sprawie pozwany M. R. po uprawomocnieniu się wyroku przywracającego go do pracy w ogóle nie skontaktował się z powodem, nie przedstawił mu żadnego zaświadczenia lekarskiego, ani nie zgłosił gotowości do pracy. Powołany przez pełnomocnika pozwanego wyrok Sądu Najwyższego nie może zatem mieć zastosowania do przedmiotowej sprawy, dotyczy bowiem zupełnie odmiennego stanu faktycznego.

Konieczność restytucji stosunku pracy uzależnia się od zachowania przez pracownika określonego terminu dla wyrażenia woli kontynuowania tego stosunku prawnego, bądź wykazania przez osobę przywróconą do pracy, że z przyczyn od niej niezależnych takiego zamiaru (gotowości podjęcia pracy w sensie prawnym) nie mogła zgłosić w tym terminie. Przy takim rozumieniu art. 48 § 1 k.p. o niezależnych od pracownika przyczynach przekroczenia terminu zgłoszenia zamiaru kontynuowania stosunku pracy można zaś mówić tylko wówczas, gdy np. pracownik, z uwagi na swój stan zdrowia, bądź inne okoliczności, nie ma obiektywnie możliwości skontaktowania się z pracodawcą celem wyrażenia swojej woli. Pozwany złożył powodowi oświadczenie o gotowości podjęcia pracy w dniu 11 lipca 2013 roku, tj. po upływie blisko dwóch lat od uprawomocnienia się wyroku o przywróceniu go do pracy. Powyższe oświadczenie zostało zatem złożone znacznie po upływie terminu określonego w art. 48 § 1 k.p., bez wskazania jakichkolwiek przyczyn od siebie niezależnych, które uniemożliwiały mu dokonanie wcześniej tego rodzaju czynności. Istnienia tego rodzaju przeszkód pozwany nie dowiódł także w trakcie postępowania, bowiem powoływał się wyłącznie na stan swojej niezdolności do pracy z powodu choroby, co nie może być uznane za równoznaczne z niemożliwością zgłoszenia

gotowości do pracy w sensie prawnym. Tym samym, zdaniem Sądu, powód prawidłowo skorzystał z uprawnienia do odmowy ponownego zatrudnienia pozwanego.

O kosztach procesu w wyroku zaocznym Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., na mocy którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, a także na podstawie § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 roku, poz. 490). W przedmiotowej sprawie strona powodowa uiściła opłatę od pozwu w kwocie 1.260,00 zł, a nadto była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika radcę prawnego P. P.. Na tej podstawie zasądzeniu od strony pozwanej jako przegrywającej proces na rzecz powoda podlegała łącznie kwota 1.320,00 zł, na którą składała się kwota 1.260,00 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu oraz kwota 60 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. Odpis wyroku wraz z pisemnym uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom obu stron.

07/11/2014 r.